

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 392. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504743768496/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

»Hvor Fanden vil Du hen?» raabte Brandt, der ved at sidde for Bordenden spærrede Veien for ham. »Det kan s'gu ikke hjælpe Dig, at Du nu bisser afsted med Boldts Hat og min Ridepisk.«

»Afveien!» raabte Henry med en Stemme, saa Glassene rystede paa Bordet.

»Er Du gal?» spurgte Brandt og tog Benene til sig. »Er det nu Noget at blive fornærmet over? Naar From skriver de Vers om paa Melodi af »Peter Skjot«, saa kan det blive en pæn Vuggevisse for Børn. Skade, at Du er saa gammel, Henry! Ellers kunde din Moder synge den for Dig.«

»Afveien, Skurk! Hjerteløse Hand! Eller jeg knuser Dir Hoved!» raabte Henry, idet han trængte ind paa ham.

Brandt foer op. Han var dødbleg og hans smaa, mørke Øine lynede, idet han sagde:

»De glemmer vist, Hr. Vernon, hvem De taler til; med mindre det er Deres behagelige Spøg Altsammen?»

»Afveien!» raabte Henry endnu engang, idet han hævede Ridepiskan.

»Nei, Du bliver, Dreng, som Du er!» raabte Brandt, der ved Synet af Ridepiskan glemte al Selvbeherskelse. »Jeg skal lære Dig, hvad det er at løbe af Gulde, efterat have fornærmet Mænd af Ære!»

»Af Ære?» fnyste Henry med en haanlig Latter. »Høre I det? Han taler om Ære - han, der ikke har et Gran deraf i Livet. Men I skulle være Vidner til, hvorledes jeg behandler ham.«

Nepe havde Henry udtalt disse Ord, før Ridepiskan hvinede igjennem Luften og efterlod en blodrød Stribe i Brandts af Raseri fortrukne Ansigt. Han styrrede frem med et Skrig; men i samme Øieblik følte han sig grebet i Halsen af Henrys kraftige Haand, og inden han kunde tænke paa Forsvar, slyngedes han ud ad den aabnede Dør og forsvandt med et Brag under Bordet i det næste Værelse.

Der blev dødsstille. Henry stod midt paa Gulvet med Ridepiskan i Haanden, gispende efter Luft.

Lidt efter aabnedes Døren, og en fremmed Herre, iført Captains-uniform, traadte ind.

»Deres Navn er Henry Vernon?» sagde han.

Henry bukkede bejaende, men svarede ikke.

»Lieutenant Brandt af Hans Majestæts Armee, som De groveligt

har fornærmet, har bedet mig om at overrække Dem dette Kort, vedblev Captainen.

»Meget vel,« svarede Henry. »Vil De lægge det der!«

Captainen saae studsende paa ham og spurgte: »Jeg haaber, at De forstaaer Betydningen af denne Handling?«

»Jo, Hr. Captain,« svarede Henry, der nu havde gjenvundet noget af sin Fatning, »og jeg haaber, at De forstaaer Betydningen af min. Jeg beder Dem lægge Kortet der paa Bordet, fordi jeg ikke gider røre ved, hvad der har været i hans infame Haand. Jeg skyder ham ned som en Hund, naar vi mødes. Vil De meddele ham det, Hr. Captain!«

»Henry!« raabte From, da Døren lukkede sig. »Du vil da ikke --«

»Jo,« raabte Henry og greb sin Hat, »saa sandt det er en Gud i Himmelen!«

Skjæret af de sidste *Cerimo*'er belyste med deres hendøende Flammer den lille Gruppe af Skandinaver, som med spændt Opmærksomhed havde fulgt Oplæsningen. Den gamle Kunstner greb et nyt Bundt, tændte det og skød det hen til mig, idet han sagde: »Skynd Dem. Lad os faae Enden paa Historien!«

»Desværre,« svarede jeg, »Manuscriptet slipper her. Forfatteren har kun sendt mig det, for at høre min Mening om Det, som han allerede har gjort færdigt.«

»Hvad bliver det da til med denne Henry Vernon?« spurgte den gamle Kunstner. »Bærer den ideelle Stræben ham oppe, eller kaster han sig paany ud i den Strøm, hvorfra han var paa Vei til at bjerge sig? Skyder han Brandt, eller dræber Brandt ham? – Alt dette var dog rart at faae besvaret.«

»Deri har De fuldkommen Ret,« svarede jeg, »men Løsningen tilhører Digteren, og før han kommer, faaer De vel neppe Noget at vide. Jeg selv veed ikke engang, om denne Henry Vernon er en historisk Person eller ikke, og endnu mindre hvor meget af Begivenhederne der tilhører Virkeligheden, og hvor meget Manuscriptets Forfatter. Da jeg traf Holmgreen i Norditalien, havde han ikke været hjemme i flere Aar, og andre Arbeider havde afholdt ham fra at gjøre derte Livsbillede færdigt. Imidlertid venter jeg ham til Rom endnu i denne Maaned, og De vil da kunne faae Deres Nysgjerrighed tilfredsstillet.«